

בש"פ 1331/18 - יהונתן הולצמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1331/18

לפני: כבוד השופטת י' וילנר

העורר: יהונתן הולצמן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית
המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' רון) בת"פ
20497-10-16 מיום 7.2.2018

תאריך ישיבה: ו' באדר התשע"ח (21.2.2018)

בשם העורר: עו"ד ארז בר-צבי; עו"ד מיכאל זמיר
בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין

החלטה

*

1. ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק
המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' רון) מיום 7.2.2018, בת"פ 20497-10-16,
לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו עקב הפרת תנאי השחרור.

עמוד 1

2. נגד העורר הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בירושלים המייחס לו חבלה בכוונה מחמירה בצוותא עם אחרים. בד בבד עם הגשת כתב האישום התבקש בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. בדיון שנערך ביום 23.10.2016 הסכים בא-כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה, אולם ביקש לשמור על זכותו לטעון בנוגע לעוצמתן של הראיות וכן ביקש להפנות את העורר לקבלת תסקיר מעצר. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה והורה על קבלת תסקיר מעצר. ביום 8.11.2016 הוגש התסקיר במסגרתו צוין כי קיים סיכון גבוה להישנות עבירה פוגעת. על כן נמנע שירות המבחן ממתן המלצה לשחרור העורר לחלופה שהוצעה, ובית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בהמשך, הגיש העורר בקשה לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי. ביום 6.4.2017 התקבלה הבקשה ונקבע כי העורר ישוחרר למעצר בית מלא בבית אחותו, תחת פיקוח. ביום 28.5.2017 הורשע העורר, יחד עם נאשם נוסף, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. ביום 20.7.2017 נתפס העורר מפר את תנאי השחרור, לאחר שרכב בו נסע היה מעורב בתאונת דרכים (להלן: ההפרה הראשונה). המשיבה ביקשה מבית המשפט המחוזי לעצור את העורר עד תום ההליכים עקב הפרת תנאי השחרור. אולם הבקשה נדחתה ונקבע כי בנסיבות העניין אין להחזיר את העורר למעצר וניתן להסתפק בהחמרת תנאי השחרור. ביום 30.10.2017 קבע בית המשפט המחוזי כי נוכח המלצת שירות המבחן להפנות את העורר להליך שיקומי, יש לערוך בדיקה מקדמית לעניין המתווה השיקומי. בהמשך לכך, אפשר בית המשפט המחוזי לעורר ביום 21.1.2018 להתחיל בהליך השיקומי בהתאם להמלצת שירות המבחן.

3. ביום 27.1.2018 נעצר העורר בחשד להפרת תנאי שחרורו (להלן: ההפרה השנייה). המשיבה ביקשה לעצור את העורר לצורכי חקירה, אולם בית משפט השלום דחה את הבקשה. ערר על החלטה זו נדחה על-ידי בית המשפט המחוזי. במקביל לכך, הגישה המשיבה בקשה לעיון חוזר בתנאי המעצר לבית המשפט המחוזי, וביום 31.1.2018 הורה בית המשפט המחוזי כי העורר ישהה במעצר עד הכרעה בבקשה. ביום 7.2.2018 קיבל בית המשפט המחוזי את הבקשה וקבע כי העורר יעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בהחלטה ציין בית המשפט המחוזי כי למרות הפרת התנאים על ידי העורר, הוא הופנה להליכי שיקום, אך העורר לא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו והמשיך להפר את התנאים, ובכך הוכיח כי לא ניתן לתת בו ובמפקחיו אמון.

על החלטה זו נסוב הערר שלפנינו.

טענות הצדדים

4. העורר טוען כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר הורה על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. לטענתו, הוא הודה בכתב אישום, אשר חומרתו פחותה באופן משמעותי מכתב האישום המקורי, והמשיבה מסרה כי היא תשקול בחיוב לבטל את התנאים המגבילים. כמו כן, טוען העורר כי שגה בית המשפט המחוזי עת לא בחן חלופת מעצר, וזאת בין היתר, בשים לב לכך שנקבע לא אחת כי לא בנקל ישיב בית המשפט אדם למעצר לאחר ששוחרר ממנו. בנוסף, טוען העורר כי בית המשפט המחוזי לא נתן משקל ראוי לכך שהוא לא ביצע כל עבירה תוך כדי הפרת התנאים ולפיכך יש לראות בכך הפרה זוטא שאינה מצדיקה את החזרתו למעצר תחת סורג וברית. כן נטען כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא הביא בחשבון את מאמציו של העורר לעבור שיקום כפי שמתבטא בתסקירי שירות המבחן. זאת ועוד, לטענת העורר שגה בית המשפט המחוזי בשעה שלא אפשר לו ללכת לראיון בקהילה הטיפולית "רטורנו". לבסוף טען העורר כי

מעצר עד תום ההליכים יביא לסיומו של תהליך השיקום והגמילה.

5. בדיון שהתקיים לפני ביום 21.2.2018 טענה המשיבה כי יש לדחות את הערר ויש להותיר את העורר במעצר עד שייגזר דינו. לטענתה, העורר הפר חזר והפר את תנאי שחרורו ומשכך אין לתת בו אמון כמו גם במפקחיו. בנוסף, הדגישה המשיבה כי על אף שנפתחו נגד העורר הליכים למעצרו בגין שתי הפרות בלבד, בפועל הפר העורר את התנאים עוד מספר פעמים. המשיבה הוסיפה עוד כי עמדתה בטיעונים לעונש היא שיש לגזור על העורר מאסר בפועל, ומשכך ההליך השיקומי יכול להתנהל בכלא ונושא זה יתברר במסגרת גזר הדין.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בכל החומר הרלבנטי, ושמעתי את באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפני, שוכנעתי כי דין הערר להידחות.

7. הפרת תנאי השחרור מקימה עילת מעצר נפרדת ועצמאית, כאמור בסעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים. מכך נלמדת החשיבות אותה ייחס המחוקק לעמידה בתנאי השחרור. הפרת התנאים מקעקעת את האמון אותו רוחש בית המשפט לנאשם, המהווה תנאי בלתו אין לשחרור לחלופת מעצר (בש"פ 7364/09 מדינת ישראל נ' אדרי, פסקה 7 (17.9.2009); בש"פ 9825/16 אבו סבילה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (2.1.2017) (להלן: עניין אבו סבילה)). יתרה מכך, הפרת תנאי השחרור מהווה כשלעצמה עבירה נוספת של הפרת הוראה חוקית (בש"פ 10001/17 מדינת ישראל נ' דאהר, פסקה 11 (16.1.2018)). לפיכך נקבע לא אחת כי, ככלל, לא תינתן הזדמנות נוספת למי שהפר את האמון שבית המשפט נתן בו בהעדר נסיבות חריגות ומיוחדות (עניין אבו סבילה, פסקה 11; בש"פ 6693/17 דאהר נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (31.8.2017)). עם זאת, מובן כי לבית המשפט הדן בבקשה למעצר נתון שיקול דעת מלא ועליו להתחשב בנסיבות הקונקרטיות של המקרה שלפניו ותוך התחשבות בנסיבות ביצוע העבירה, נסיבותיו של הנאשם הספציפי וטיבה של ההפרה אשר בוצעה (בש"פ 2155/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.3.2016)).

8. לא שוכנעתי כי יש הצדקה במקרה שלפנינו לחרוג מהכלל. הערכאות הדיוניות שדנו בעניינו של העורר העניקו לו, על אף ההפרות הנטענות, מספר הזדמנויות לתקן את דרכיו ולהחזיר את האמון בו, ולו על מנת שלא לחבל במאמצי השיקום. אולם העורר לא השכיל לנצל הזדמנויות אלה ועל כך אין לו להלין אלא על עצמו. כאמור, בבסיס ההחלטה על שחרור בתנאים מגבילים עומדת ההנחה כי ניתן לתת אמון בנאשם וכי הוא יכבד את התנאים המגבילים ובכך תאמין במידת האפשר המסוכנות הנשקפת ממנו. הפרת אמון זו, פעם אחר פעם, מלמדת כי אין ליתן בו יותר אמון. במצב דברים זה, באיזון הכולל בין זכותו של הנאשם לחירות לבין האינטרס הציבורי בשמירה על ביטחון הציבור ותקינות ההליך הפלילי, נעה נקודת האיזון, נוכח הפרת תנאי השחרור, לעבר האינטרס הציבורי.

9. העורר מבקש בנוסף לשחררו לצורך קיום ראיון במוסד הטיפולי "רטרו". דינה של בקשה זו להידחות. ראשית, נקבע בפסיקה כי ככלל העיתוי הראוי לשליחה לגמילה הוא בשלב גזירת הדין, למעט מקרים חריגים (בש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סויסה, פסקה 7 (21.3.2011); בש"פ 10171/17 בונדרנקו נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (8.1.2018); בש"פ 9993/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (21.1.2018)), ולא זהו המקרה שלפנינו. שנית, במועד כתיבת שורות אלה תלויה ועומדת לפני הערכאה הדיונית בקשה לעיון חוזר שהגיש העורר לבית המשפט המחוזי במסגרתה

ביקש לשחררו לחלופת מעצר במוסד השיקום "רטורנו", ממילא אין מקום להידרש לכך במסגרת ערר זה.

על יסוד כל האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את הערר.

ניתנה היום, י"ב באדר התשע"ח (27.2.2018).

ש ו פ ט ת
